

İSLAMİYETİN TEMELLERİ NASIL ATILDI!?

21.03.2023'te İslam dünyasının geri kalış sebebi olarak aklı, kıyası ve bilimi reddeden Hadisçiler olduğuna dair iki sayfalık kısa bir yazı kaleme aldım. Bilgiye özellikle fen bilgilerine alerjisi olanlar, yok sen mezhep imamlarına, tarihimize hakaret etmişsin, diye serzenişte bulundular. Halbuki ben tarafsızca meseleyi ele almıştım. Mezhep imamlarına asla hakaret etmedim. Etmem de... Hadisçileri de tam eleştirmedim, özellikle aklı, kıyası ve ilmi kabul eden İmam Şafii ve İmam Hambeli gibi muhaddisleri istisna ettim. Gayem İslam dünyasının da Kur'an gibi temel değerlerini doğru anlaması ve modern dünyaya ayak uydurması idi. Yazıyı paylaştığım günün akşamında baktım anlayanlar çok az. Tepkiler, birçok okumuş ve profesörden de gelse yersiz. Dolayısıyla bu aşağıdaki beş konuyu kısa kısa anlatmam gerektiğini anladım. Ki o ilk yazı hedefine varsın. Yoksa Tarihperestlik ve şahısları kutsama duyguları, insan profesör de olsa algı gözünü kapatıyor.

1) Kur'an'ın bütün surelerinin özellikle konu bazında ele aldığı her şeyin Mucize olduğunu ispata varım. Ve kitaplarımla bunu bir derece göstermişim. Hz. Muhammed'in de son peygamber ve her zamana hitap edecek bir din getirdiğini yine anlatmaya varım. Fakat maalesef tarihteki altyapı na-müsaid olunca bugünkü çarpık İslamiyet ortaya çıkmıştır. Mesela Allah'ın Sonsuzluğu ve İnsanın Özgürlüğü yazımda gösterdiğim gibi, Sahabelerin büyük çoğunluğu, Sonsuz ve Soyut yani her yerde hazır ve nazır olan bir Allah'a inanıyordu. Kur'an bunu çok net anlatmıştı. Fakat ilk üç halife, Peygamberin gerçek okulu olan Ashab-ı Suffayı dağıtınca (1) Ve Sahabelerin bütün enerjisini savaşımlara yönlendirince (2) Ve iki iç savaş geçirince (ki birinde 10 bin öldü, ikincisinde 70 bin (3) Sahabenin toplamı 124 bin idi.) ve Emeviler karşı devrim yapınca (4) ... Yani bu dört atom bombası o kutsal nesle atılınca ta ilk elli yılında şöyle bir Allah algısı bütün haşmetiyle oturtuldu: Allah gökte arş üstünde oturuyor. Eli kolu, baldırı var. Zoraki bir yazgısı var. Asla değişmez Cehennemde her nevi işkence çektirir. İnsan cehennemlik ise cehenneme gider, cennetlik ise cennete gider. Dolayısıyla Emevilerin iktidarı haktır, buna karşı gelmek fitnedir. Ve saire.

İşte alim Mustafa Öztürk bu dört atom bombasını nazara almadığı için kalktı o Emevi Allah algısını, Peygamber ve Sahabe Allah Algısı diye bir video çekti. Onun aydın kişiliğine ve ilmine acıdım. Ne yapsın? Bütün Ümmet, o hadis külliyatını dinin temeli kabul etmiş. Dolayısıyla ilk temel yanlış atılmıştır.

2) İslam'ın cihad anlayışı da ta ilk üç halife zamanında yanlış atıldı. İlim, hidayet, tebliğ ve yaşamak esas iken o yüz bin sahabenin enerjisi kılıç ile cihada harcandı. Halbuki Kur'an'ın cihad anlayışı şu dört amaç için idi:

A) "Allah yolunda cihad etmek. (Yani ganimet gibi başka amaçlar taşımadan) Ve zayıf bırakılmış kadın, erkek ve çocukları korumak.

Ve bunların dinlerinin zorla değiştirilmesini önlemek. Ve her nevi sosyal zulmü önlemek. Ve adilane bir veli (iktidar) için. Ve diğer semavi dinleri korumak için." (Bil-mana Nisa suresi, 75)

B) İslam'ın cihad anlayışında ganimet asla temel amaç değildir. Enfal suresinde verilen fetva da Müslümanları zorla Mekke'den çıkartan müşriklerden alınanlar içindir. Eğer mutlaka strateji olarak ganimet alınacaksa o ganimet öncelikli olarak Allah'ın ve Resulünüdür. Yani kamunun ve dini görevlerindir. (Enfal, 1)

C) Kur'an'da dindar ehl-i kitapla savaşın diye bir ayet yok. Medine'de Yahudilerle olan savaş ise, onların yaptığı kalleslik için idi. Fedek ve Hayber Yahudileriyle olan savaş ise, onlar dinlerini bilmiyordu, Tevbe suresi, ayet, 29'un beş kelimeyle anlattığı gibi onlar sadece ismen ehl-i kitap idi. Müslümanların Tebük'te Bizans'a karşı savaşı ise, kendilerini korumak için idi. Bizans saldırmıştı.

D) Hulasa, İslam'ın cihad anlayışı savunmadır. (B. Said Nursi) Kur'an bunu şu iki ayetiyle temellendiriyor. a) Fitne olmaması için ve din (inanç ve ibadet) Allah'ın oluncaya kadar o putperestlerle savaşın. (Bakar, 193) Fitne Kur'an'da zorla dininden caydırmak demektir. (Nahl, 110) "Fitne (dinden caydırma) adam öldürmekten daha beterdir." (Bakara, 191)

E) Demek cihad sadece bu gibi kutsal amaçlar içindir. Ve sadece saldıranlara karşıdır. Pasif putperest ve ateistlere karşı asla olamaz. Hele dindar Yahudi ve Hristiyanlara karşı değil cihad, sert tartışma bile yasaklanmıştır. (Ankebut, 46; Maide 33; ve 16. Lema'ya bakınız.)

Hulasa, Müslümanların İran'la Bizans'la Mısır'la savaşları isabetli değildir, denilebilir. Zaten Hz. Ali bu savaşları yapmadı. İlk üç Halife döneminde de kendi kabuğuna çekilmişti. Bediüzzaman'ın, Hz. Ali ilk üç Halifeye Şeyhul-İslamlık yaptı, sözü tartışmalıdır. Tarihi bir belgeye dayanmıyor.

3) *Kur'an, insana imanı anlatmak içindir. İman ise, insana güven sağlamak, onu mutlu etmek ve onu ebediyete erdirmektir. Evet bu konuda hiç ayırım yapmıyor. Yahudi, Hristiyan, Sabii gibi değişik insan ve din gruplarını eşit tutar. Bu mutluluk ve güveni de şu üç esas ile sağlıyor. Gerisi teferruattır. a) Sonsuz Soyut bir Allah'a iman etmek.) (Allah kelimesi Sonsuz Soyut varlık manasına gelir, iman kelimesi de güven ve dayanak noktası demektir. Yani mutluluk.) b) Sonsuz bir hayata inanmak. (Zulmün ve kötülüğün olmadığı bir hayat). c) Ve dünyada yararlı, uygun işler yapmak. (Bunun testi de şu iki mihenkittir: Korkmamak ve Üzülmemek: İki şeytani duygu.) (Bakara, 62 ve Maide 69)*

Kur'an'ın bütün amacı budur. Ve buna zarar verenlere, bilgi ile tartışma ile ve ahlakı yaşamakla karşı koymak. Saldıranlarla da saldırının aynı silahı ile savaşmak. Bu nokta yani zorla dinden caydırma çok hayati bir meseledir. Onun için göç edilir, onun için kılıç kullanılır. Bu noktada zarar verenlerden ganimet de alınır. Fitne, bir şeyi hepten dağıtıp hedefinden saptıran demektir. Güzel kadına da fettane denilir, o da insanı ana hedefinden bazen saptırır. Maalesef birçok Kur'ani kavram gibi Emeviler bunu da saptırarak, devletin zulmüne karşı gelmeye de fitne dedirttiler. Ömer sağ oldukça fitne olmayacak, hadisi de kimse dininden zorla caydırılmayacak, çünkü Ömer adil ve güçlüdür, manasında iken, kimse devlete karşı gelmeyecek manasına çevrildi. Zulme rıza, Müslümanların temel bir karakteri haline getirildi.

Evet Ömer Müslüman olduktan sonra hiçbir Sahabi dininden caydırılmadı. Daha önce Ammar gibiler caydırılmıştı. Ama Kur'an bunu geçerli saymadı. Onun imanını geçerli saydı. (Nahl, 110)

Hemen hatırlatalım, zulme karşı gelmek anarşi çıkarmak demek değildir. Maide, 33. Ayet anarşiyi şiddetle cezalandırır. Cezalandıramazsa onları sürgün eder. Hemen belirtelim bu ayette el ve ayakların kesilmesi, bizim bildiğimiz kesilme değildir. Muhalefetten kelimesi, onların imkân ve güçlerini önlemek demektir.

4) *İslamiyet kelime manasıyla ve yüzden fazla ayetin açık ifadesiyle denge ve barıştırma demektir. Peki neyi barıştırıyor ve neyi dengeliyor. Dünya ile ahireti, kadın ile erkeği, madde ile manayı, ruhanilik ile hukuku, bilim ile inancı... Özellikle Allah'ın kaderi ile insanın özgürlüğünü. Sırf bu son madde için, İslam teslimiyet demektir, diye yanlış çeviriyorlar. Halbuki, insanın özgürlüğü bütün kâinat kadar Allah'ın nazarında önemlidir. O, yeryüzünde Allah'ın halifesidir. Halife demek, bir miktar muhalefet hakkı da var manasını taşır.*

İşte bin dört yüz yıllık tarihe bakıyoruz, zaman ve zeminin na-musaitliğinden bu mucizevi denge bir türlü yerleşememiş. Dolayısıyla İslam alemi ruhsuz bir beden gibidir. Halbuki denge demek yaratmak demek, sağlık demek, namaz demek ve hukuk ile adalet demek. Hadisçiler, dini bir milyon hadisten ibaret sandılar. Sonra işin içinden çıkamayınca bunu beş-altı bine indirdiler. Müfessirler, her ayeti ilmi bir mucize olan Kuran konusunda, lafız, ezber ve grameri konusunda enerjilerini bitirdiler. Mutezile, bu iki zaafı görünce, dil, fen ve özgür düşünceye baş vurdular Ali'den aldıkları ilmi bir temel vardı. Fakat sonra Yunan felsefesini çok sevdiler. O ilk doğru yoldan saptılar, çoğu pozitivist oldu. Fıkıhçılar, teorik hukuk içinde o kadar ileri gittiler ki hayatın realitesinden koptular. Cebriye mezhebi insan iradesini tamamen dışladı. Cehmiye mezhebi, insan hiçbir amel ve yararlı iş işlemese de cennete gidebilir, dedi. Tam yetmiş üç fırka oldu. Fakat hiçbirisi ama hiçbirisi o barıştırma ve dengeleme hakikatini hiç anlamadı. Kur'an'da Strat- Müstakim demek olan o denge ve barıştırma esprisi Allah için dahi kullanılırken ve Fatıha'da her gün kırk sefer "Bizi o Strat-ı Müstakime (dengeli, barışık yola) ilet" ayeti okunurken hiçbirisi bunun gerçek manasını bilmedi. Çok acıdır ki İslam ahlakçıları da bu denge ahlakını yani ifrat, tefrit ve ortasını bu ayetlerden değil de Aristo'nun Etika'sından aldılar. Nihayet Bediüzzaman İşaratül-İ'cazda 1916'da bu ayıbı kapatmış oldu.

5) *Bediüzzaman Said Nursi, Cemaleddin-i Afğani, Ali Suavi, Hoca Tahsin ve Mısırlı Muhammed Abduh'tan etkilenerek çağımızda başta siyasette, sonra iman güçlendirmesinde önemli adımlar attı. Dil, fen ve özgür düşünce olmadan, İslam dünyasının dirilemeyeceğini Muhakemat ve Münazarat kitabında yazdı. Demokrat olmayan bütün saltanatları eleştirdi. İlmen bütün tarihe meydan okuyorum. İlk üç asır hariç, İslam dünyası gerisi gericidir, dedi. Muhakematta. Fakat Komünizmin dinsizliği birinci ilke yapması ve Cumhuriyet rejiminin ilk dönemleri böyle bir politika izlemesi, Onu o eski metodundan kopardı. Dini savunmak için eline ne geçtiyse kullandı. Ayrıca onun zamanında (1920'ye kadar dünyayı takip etmiş) bilimler, özellikle Biyoloji, Astro-fizik yok gibi idi. Ayrıca İbn Arabi gibi varlığın birliğini dolayısıyla nedensellik ve bilimsellik bakış açısında değil de Eş'ari gibi her şeyi hemen başta Allah'a verip işi kesip atıyordu. Haliyle, İslam dünyası yine karanlıkta kaldı, aydınlanamadı.*

6000 sayfa kitabında bilime ışıktutacak yedi bin anahtar kavram serpiştirdi ise de imanı kurtarmak için bunları netleştiremedi. Cemaat de bunlardan hiçbirini bilmiyor.

Ve yaklaşık 300 tane bilimsel hata var bu 6000 sayfada. Bunların bir kısmını Risale-i Nur Üzerine Kritikler kitabında hazırlayıp bastım.

Ve en önemlisi de Allah'ı meçhul, sınırlı, perde-i gayb arkasında, daire-i imkân haricinde sanıp, insanın endişelerini giderecek bir Allah algısını veremedi. Ve bütün sonsuz soyut gerçeklerin birer somut arketipi olur. İnsan neye çok önem verirse o arketip o formda olur. Allah da sonsuz soyut iken, insan bilinçaltında somut bir arketipi var. Baba olarak, devlet başkanı olarak ve önemseydiği başka bir varlık olarak. Said Nursi'nin önemseydiği en önemli iki figür Güneş ve Sultan idi. Dolayısıyla onun bilinçaltında bunlar Allah olarak yansıdı. O bunu gerçek sandı. Şems-i Ezeli ve Sultan-ı Ezeli deyimleri onun ağzından hiç düşmedi. O bilimsel olarak evrensel evrime de inandığı halde bilinçaltında Âdem arketipini görünce onu tarih sandı. Nurcuların önünde evrimi dolayısıyla bütün bilimleri engellemiş oldu; o ehl-i keşif idi. Rüya ile amel edilmez, biz ehl-i hakikatiz, dedi. Ama kendi rüyaları dışına çıkamadı.

İşte bu gibi eksikliklerden dolayı Nur Cemaati bilimleri esas alamıyor ki İslam dünyası aydınlansın, kalkınsın. Evet Nur Cemaati dışında milyar Müslümanlar daha var. Fakat hepsini büyüleyen siyaset ve iktidara gelmektir. 120 yıldır binlerce dernek, cemaat ve oluşum oldular, ama hepsini büyüleyen iktidara gelme sevdasıdır. Sanıyorlar ki iktidara gelseler her şeyi çözeceklerdir.

Bunlar ve Nur Cemaati de dahil fen ilimlerini tam esas almadıkça ve Kur'an'ın mucizeliğini bilmedikçe, tarihi mezhep hatalarını düzeltmedikçe ve her şeyden önemlisi bilimlerle zahiren çelişen on bin dini metni bilimin ve dilin kurallarına uygun olarak yorumlamadıkça, hiçbir şey yapamayacaklardır. İktidara da gelse hırsızlıktan başka bir işe yaramayacaklardır. Çünkü yanlış iman ahlaka dönüşmez. İnsanlık hepten dinsizliğe dökülür. Onun için Kur'an putperestlik üzerinde çok duruyor. Evet putperestin ahlakı olmaz. (Tevbe Suresi)

Maalesef bu tehlikeler Yahudi ve Hristiyan alemi için de geçerlidir. Fakat onlar laikliği kullanmakla bir derece kefenlerini yırtmışlardır. Ve sanırım Mustafa Kemal Paşa 1923'te bütün bu tarihi durumu bildiği için laikliği Cumhuriyetin en temel ilkesi yaptı. O gerçekten büyük bir dahi idi. Fakat çağının bütün dâhileri gibi o da pozitivist ve ateist idi. (Murat Bardakçı'nın Belgelerini hatırlayın.) Demek dindarlara ve özellikle Müslümanlara düşen onu kaldırmak değil de onun eksikliği olan bilimsel bir iman ve sonsuzluğa dayanan kutsal değerleri ve Mevlâna gibi ariflerin anlayışını Cumhuriyete katmaktır.

Bediüzzaman'ın ona deccal demesi, onun kişiliği ve dehasına leke değildir. Deccal yanıltan demektir. O modernizmi ve özgürlüğü getireceğim dedi, ama çok baskı kullandı ve metodu yetmişli yıllarda büyük bir anarşi doğurdu. Komünizme de deccal diyor. Çünkü insanları doyuracağız dedi, tam aç bıraktı. Yani her ikisi de yanıltmış oldular.

Hulasa Kemalizm'den onun biricik aşkı olan fen ilimlerini dünya seviyesinden daha iyi öğrenmek ve çağdaş medeniyetin zirvesine çıkmaktır, diye anlıyorum. Bu ikisi Kur'an'ın öngördüğü İslam'ın bizzat kendisidir. Diğer ilkeler artık çağımıza hiç uymuyor. Devletçilik ve şapka inkılabı gibi. Zaten Cumhuriyet Turgut Özal sayesinde kendini yeniledi. Bediüzzaman da 29. Mektupta bizim amacımız Cumhuriyeti yıkmak değildir. Cumhuriyet tamamen İslam'a uygundur. Biz onu sadece tamir edeceğiz, diyor.

İnşallah siz değerli dostlarım derdimi tam anlamışsınızdır.

23.03.2023/Bahaeddin Sağlam